

JAUME BARTUMEU CASSANY
Excap de Govern

PLAÇA DEL POBLE

Cada problema una solució: la meva?

Convindria promoure els debats, les negociacions i els compromisos

El sociòleg francès Michel Wieviorka, director d'estudis de l'Escola d'Alts Estudis en Ciències Socials a París, escrivia el passat mes d'agost a *Le Monde* que en política, en tot cas pel que fa al costat del govern francès, els temps es caracteritzaven per una comunicació permanent, a salt de titular.

I és ben cert que a Andorra també, tot just s'ha comentat un esdeveniment es deixa de banda per passar al següent i així anar fent.

I, com escriu Wieviorka: "Pitjor encara, la paraula d'ahir no val res, només és pertinent la del moment present, que, a més, gens importa que desmenteixi la precedent."

Fer una anàlisi detallada de les afirmacions canviants dels portaveus del govern acaba fent rodar el cap.

El triomf de la comunicació cloroform s'està duent a terme sobre les ruïnes del sistema polític i institucional establert en la Constitució. El Consell General està desapareixent del debat polític per molta comunicació –allí també– que el síndic estigui desplegant constantment amb gran seguici fotogràfic.

Mentre la societat real se sent menystinguda o, pitjor, oblidada.

Els responsables del Govern i del Consell General actuen com si la societat fos incapaç de saber el que li convé, com si els sindicats, les associacions, els elegits comunals no fossin capaços de pensar on va el país i de preparar el futur.

Es considera que val més no escoltar-los, o escoltar-los ben poc.

Estem en un pendent que mereix estudi. Per reflexionar-hi convé recordar que la democràcia constitucional permet alhora promoure la unitat de la societat i assegurar sense confrontacions exagerades el tractament del que la divideix o l'esquinça.

Precisament per això convindria promoure els debats, les negociacions i els compromisos, per prevenir i evitar l'aprofundiment de la fractura social i la preocupant consolidació de dues Andorres, a dues velocitats diferents.

Diuen, com Woody Allen, "la resposta és no, però he oblidat la seva pregunta"

Mentrestant al país, en tots els ambients, cadascú parla i discuteix de mil problemes: el canvi climàtic, la fragilitat del lloc de treball, les injustícies, la sanitat, l'educació, les jubilacions, la cultura, la identitat nacional...

Ahora gairebé cadascú té el convenciment que cal una gran reforma: canviar el govern, reformar les institucions, promoure els referèndums d'iniciativa popular, reduir els impostos, augmentar les despeses públiques, reduir la immigració.

En aquesta Andorra complexa, en absència d'un horitzó prou clar, hi ha la temptació,

atesa la incompareixença d'una alternativa política clara, de decidir per cada problema, una solució senzilla. I fins i tot són molts els que aprofiten un problema, sigui el que sigui, per proposar la seva pròpia obsessió com una solució.

N'hi ha, cada dia són més, que davant un problema que es planteja, sigui el que sigui, no s'hi trenquen pas el cap: proposen la seva obsessió com a solució de qualsevol problema.

Apliquen, potser sense saber-ho, la frase de Woody Allen: "La meva resposta és no, però he oblidat totalment la vostra pregunta."

No s'analitzen els problemes per trobar una solució, sinó que s'agafa "la solució" per il·luminar qualsevol problema.

Com si els problemes no fossin res més que un pretext o una anècdota per fer avançar un plantejament ja preconcebut i preuinat.

Seria millor buscar modestament les causes dels problemes que hem d'afrontar.

S'arribaria així probablement a més solucions compartides i a acords inesperats amb tots aquells que segueixen el mateix camí, lògic i honest, sigui quin sigui el seu punt de partida ideològic o polític.

Sortir de la vehemència, evitar la demonització dels altres i la victimització d'un mateix. Comportar-se com adults. Ja sé que això no està pas de moda i el que es porta és l'esquematisme dels arguments i el xoc dels egos. Així ens van les coses.